

ligvis kan siges med en vis Ret: Ja, men den fremmede Forfatter vil stille sine Fordringer højere, naar der kommer en Konvention, saa at han har en Ret over Bogen, medens han nu ingen Ret har, men maa finde sig i, hvad han faar, saa siger jeg dertil, at den fremmede Forfatter kan ikke stille sine Fordringer højere, end han kan faa dem opfyldt, og det er ikke nogen fremmed Forfatter ubekendt, at Landet er lille og ikke kan betale saa meget, og den fremmede Forfatter vil altsaa stille sine Fordringer med nogen Rimelighed, og kunne faa dem opfyldte fra Forlæggerens Side, ogsaa af den Grund, at de saa ikke mere behøve at frygte for en Konkurrence, de nu ere udsatte for, fordi de aldeles ikke vide, om der Bog, som de have Autorisation for, og som de have betalt Honorar for, ikke bliver forlagt af en anden Forlægger. Det er hvert Øjeblik Tilfældet her hjemme, at Bøger udkomme paa en Gang i Norge og i Danmark, altsaa væsentlig paa samme Sprog, eller at et Teatersykke spilles paa en Gang paa to forskellige Teatre, idet f. Eks. ingen af dem har købt Retten dertil, eller kun det ene af dem, det andet ikke, saaledes at der fremkommer en Konkurrence, der gør, at de til slut ikke kunne betale noget videre Honorar derfor. Jeg tror altsaa ikke, at Faren er saa særdeles for Oversættelseslitteraturen, men jeg vil kun saa fast, at det eneste virkelige Argument der er fremsført imod Loven, er dette ene, at Oversættelseslitteraturen her i Landet kan blive dyrere end den er. Men er det virkelig nok? Er der ikke Grunde, der tale stærkt for Loven? Jeg skal ikke komme ind paa dem, fordi de ere saa særdeles stærkt fremhævede af andre Medlemmer. Er det Grund nok til at forhindre Tiltrædelse af Berner-Konventionen her i Landet, at en Oversættelse af visse Bøger kan blive dyrere? Jeg tror ærlig talt ikke, at det ærede Medlem ret vel kan fastholde denne Stilling. Jeg hørte ogsaa, at det ærede Medlem fra Kalundborg for Resten tilføjede, at naar overhovedet et Land skulde ind i den Art store Ringe — jeg tror, han bruger det Udtryk i Betænkningen — maatte man opnaa andre Fordele derved. Det ærede Medlem lagde der et diplomatisk Talent for Dagen, som jeg maa tilstaa, at jeg ikke havde tiltroet ham. Jeg ved ikke, hvad det er for Fordele, det ærede Medlem vil opnaa ad den Vej. Han henviste til Holland. Jeg siger: Saa lur Hollænderne, hvis de virkelig have opnaaet noget derved — jeg aner ikke, hvad Hollænderne have tilkøbt sig paa denne Maade. Jeg tror ærlig talt heller ikke, at det ærede Medlem vil fastholde, at hvis vi

faa noget andet derfor, kunne vi tiltræde Berner-Konventionen, hvis ikke, kunne vi ikke. Altsaa Argumentet har kun været dette ene: det er muligt — og mere ved man ikke — at Oversættelseslitteraturen kan blive noget dyrere. Andet er der i Virkeligheden ikke anført fra de Herrers Side. — Saa er det, vi komme til Sagens Kerne, og jeg maa tilstaa, jeg har selv Hast med at komme herhen. Resten interesserer mig mindre: Hvad er den virkelige Grund, hvad er det her i Folketinget og uden for Folketinget, som bevirker, at Folk ikke vil ind paa denne Lov, at Folk ikke vil muliggøre det for Danmark at tiltræde Konventionen? Og der er det, jeg saa godt forstaar begge de to ærede Medlemmers Stilling, thi foruden at de repræsentere forskellige Valgkredse, repræsenterer de samtidig, om jeg saa maa sige, forskellige Bladkredse, og det tror jeg nok i høj Grad virker ind paa Stemninger og Tilstande her i Tinget. Det er jo, saaledes, man kunde sige det kort, at der er adskillige Folketingsmænd, der have Aktier i Blade og adskillige Blade, der have Aktier i Folketingsmænd. Paa den Maade opstaar der en Ring, som gør, at det indsnævrer dette Forhold, af hvilket man ikke kan komme ud, og jeg maa sige, at jeg er ikke uden Forstaaelse af det. Jeg er selv i samme Stilling som de ærede Medlemmer fra Kalundborg og Røge, og jeg er selv Udgiver, Redaktør af et Blad, saa jeg ved meget godt, hvor Skoen trykker, og jeg kan række Haanden til det ærede Medlem og sige Broder, jeg forstaar, at der her er en Interesse, som det ikke er let at komme ud over, det er den Interesse, som sidder i Pengepungen; for det er jo klart som Dagen, at det er kun ganske saa Mennesker, der ville have Støde af denne Lov, men det er Mennesker, hvis Røst bliver hørt, fordi det er Mennesker, som til daglig beskæftige Folk med deres Meninger. Det er Bladredaktørerne og Bladudgiverne. Det er dem, hvis Interesser, vi slaas om, og saa skulle vi sige det og ikke tale om saadanne Ting som højere Interesser, ideel Gjenomsret, Folkeoplysning og hvad dertil høver. Nej, lad os komme til Sagens Kerne og sige, hvad det er vi slaas om, og det er jo at Bladene ville faa det besværligere og dyrere, end de har haft det før. Ja, det er et Argument som meget vel kan bringes i Alden og som har — jeg vil ikke sige: sin ideelle Berettigelse, men i alt Fald sin finansielle Berettigelse, og der kunde være al Grund til at tage Hensyn dertil. Men jeg vil dog sige med det gamle holbergste Ord, at vi burde mage det saa, at de Forslag, vi indgav i Raadet ikke lugtede for meget af